

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De triformi Ecclesiae statu, alijsquē varijs per munera Magorum
significatis, Sermo IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

ciet, sed desiderijs etiam ipsis habendi moriatur homo, ad omnia paratus, & in vtramque partem resignatus: ad habendum scilicet & ad carendum, ad operandum & quiescendum, ad aduersa & prospera recipienda, quasi is qui non habet opinionem nec propriam voluntatem, sed nutu atque ductu regitur alieno, hoc solum putans optimum, quicquid sua, hoc est, propria voluntate non fuerit enatum, ut in omnibus abnegatio sui habeat in eo locum. Itaque studet mori omnibus desiderijs, quæ ex priuato nascuntur amore, & soli diuinæ prouidentiae sese credit, huicque innititur. Hinc tertia species mortificationis apparet, quando etiam in his, ubi quærit Deum, & quæ secundum scripturas, & iuxta sanctorum exempla videtur debere eligere, resistitur ei & impeditur, aut quasi etiã Deus eius profectui vellet resistere, ab eodem quoque relinquatur atque proicitur: expositus denique omni tentationi non iuuatur ab eo, sed, ut dixi, quasi repugnaret eius studijs bonis diuina iustitia, ita quæcunque incipit, propulsantur, & intereunt, aut prohibentur, ac infirmitatibus interceptiuntur. Si iam inter hæc omnia potest mori proprio sensui, propriæque voluntati, ut non malit Deo seruire, quomodo sibi propria voluntas suggerit, aut quomodo suadet propria deuotio, aut quomodo suæ complexioni, atati, naturæ, statuiue videretur magis accommodum: sed quomodo Deo placet ut seruiatur sibi, sequens illius tractum, & accipiens omnia impedimenta de eius manu, & nihilo minus tamen studium proficiendi non deserat, tamen in nullo videatur proficere & progredi, sed ad imperfectiora semper destinari. Hic si inærea confidat Deo, si innitatur prouidentiae diuinæ, si mori denique studeat omni proprietati, eligens, si Deo ita placeat, nouissimum pro Dei amore habere locum inter omnes saluandos, speretque omnia sibi optima à Deo euenire, nec diffidat de bonitate diuina, cui se totum credit, hic offert myrrham mortificationis probatissimam. Iam fratres charissimi oblationem puero facturi, pro his tribus muneribus Domino supplicemus. Rogemus puerum ipsum, ut in corda nostra ponat hæc tria, quæ illi offeramus munera. Neque enim alibi quærenda sunt, neque inuenienda, sed ab ipso petenda atque donanda. Donet igitur nobis puer Iesus, quod illi offeramus ad laudem Patris & Spiritus sancti, qui est Deus benedictus in secula, Amen.

Tertia myrrha probatissima quæ.

IN EADEM SOLENNITATE.

De triformi Ecclesia statu, alijsq; varijs per munera Magorum significatis.
Sermo IV.

APERTIS thesauris suis obtulerunt Magi munera, aurum, thus & myrrham. Matthæi II. Si venerabilium Magorum fratres charissimi confideremus studium, vigilantiam, fidem, laborem, pietatem, munificentiam in Iesu, magna nobis oboritur confusio, quod hi vni suæ gentis crediderint vati, propter vnicum oraculum solliciti stellam expectauerint, sequuti fuerint, Christum quæsierint, eumque infantem ac pauperem, & in loco admodum vili inuenientes, adeo scandalizati non fuerint, nec trepidauerint, ut adorauerint etiam, muneraque eidem obtulerint. Nos verò post innumera Prophetarum

Yy

phetarum

phetarum vaticinia, post Euangelij testimonia, post quotidiana deinde in scripturarum, & inter beneficia innumera, quæ perinde nobis Cantum prædicant, aridi & desides manemus. Itaque sermonem facturus sum quo cuiuspiam possim aut tentem oblectare deuotione, sed ne ordinis vobis præterisse consuetudinem, quanto lectioes hodie fuerunt prolixiores, tanto breuius ego dicam. Igitur prætergrediens Balaam vaticinium, stellæ ortum, Magorumque tacens legationem, eorundem item deuotionem, prædium, adorationem, cultumque, de munerum significatione, hoc vnum dicam. Sicut hi tres Magi (quod nostis) vtpote primitiæ gentium in fide, quibus se puer Iesus, post reuelatione sui pastoribus Iudæis factâ, cognoscens, adorandumque exhibuit: sicut, inquam, hi Ecclesiam ex gentibus conuersam significabant: ita tria eorundem munera, tres illos sanctiores Ecclesiæ status, seu viuendi ordines, quibus conuersa gentilitas Deum foret honoraturâ, præsignabant. Sanctiores, inquam, non officij genere (neque enim prælatorum aut sacerdotum nunc excellentiam statuius prædicare, sed præminentia vitæ. Sunt autem hi Martyrum, Virginum, Monachorum, quos non aliter sane ac tria nobilissima munera nunc regi suo offert Ecclesia ex gentibus conuersa.

Et Martyres quidem per charitatem velut aurum rutilantes, patientia stabiles, fide integri, confessione lucidi, qui in tormētis & passionibus perinde ac aurum in igne probati, fideles inuenti sunt. Quippe quos nullatubulatio à fidei integritate potuit corrumpere, nullum genus mortis à charitate Dei separare. Vnde nihil mirum, si per aurum signentur, quando eam scriptura refert: *Tanquam aurum in fornace probauit electos Dominus. & quæ holo causti hostiam accepit eos.* Verum ne quis putet hunc ordinem sanctiorum, videlicet martyrum, Ecclesiæ his temporibus deesse, propterea quod olim in Ecclesiæ nascentis initio solum, & iterum in fine mundi, velut in extremum crederentur pro fide martyres palam coronari, hac vero tempestate cum fidei desit persecutio, omnesque sint Christiani, nemo martyrij possit dicemate coronari, dicendum, profectò ne hodie quidem in coetu credentium martyres deesse, quandoquidem non solum pro fide, verum etiam pro innocentia, pro iustitia, pro veritate, mors suscepta martyrem facit: Abel, Iohannes Baptista, Thomas Cantuariensis, alijque multi in medium veniant, quibus nemo martyrum non tribuit coronam, quorum tamen nullus pro fide occubuit. Sed innocentem, iustum ac Deo acceptum Abel fratris inuidia, propter terum, id est, Baptistam zelosum, quod illicitas nuptias arguisset, adulterorum libido: tertium Ecclesiæ defensorem, ac iurium libertatumque eius pro pernatorem, crudelitas regis extinxit. Quæ quum ita se habeant, credendum est Ecclesiæ etiam nunc Deo offerre complures, ceu aurum probatissimum, martyres, qui damna bonorum suorum, qui corporis dolores, qui pressuras cordis, qui persecutiones, qui tandem mortem excipere malunt, quam iniquitati consentire ad iniquitatem. Quid quod multorum hodie, quos zelus domini Dei comedit, corda intus tristitia tabescunt, videntes Christi contemptum, Ecclesiæ opprobrium, damnationem animarum? Quid quod multorum vitam grauis animarum periclitantium cura, aliorum, quod quasi sub prætentationibus horrendis opprimuntur, anxius timor abbreviat? Et quid in-
tere si

Numer. 24.

Lucæ 2.

Magi tres
eorumque
munera
quid mysti-
ce designet.Status Ec-
clesiæ san-
ctiores tres
qui sint.Proue 17.
Eccl. 2.
Roman. 8.Martyres
sancti cur
recte per au-
rum designentur.
Sapient. 3.Martyrem
quid efficiat.
Gene. 4.
Marc. 6.Martyres e-
tam hodie
in Ecclesia
non deesse.Psalm. 48.
Martyrium
spirituale
quod sit.

gerest, subita violenta, sic morte necari, an diu patiendo, vitamque quasi ex-
 hauriendo consumit. Taceo nunc de iustis, iniurias, metum, exilia, perse-
 cutiones, bonorum temporalium (& quod his grauius est) famam spoliatio-
 nes, quae hodie ab haereticis Lutheranis boni patiuntur Christiani, & prae-
 cipue monachi: vnde vitam arumnosam, ac velut infamem agere coguntur,
 cui plerique mortem praeferebant. Praeterea quoque alia martyrij genera,
 quibus sine ferro coronam comparari posse asserunt diui Gregorius & Ber-
 nardus. Haec tenus de martyribus. Alterum Ecclesiae munus, quod Christo,
 offertur, status est virginum, in thure praesignatum. Siquidem gratissimum
 Deo spirat odorem candida virginitas. Scribunt Plinius & alij, arbores thuris
 pro fructu & gummi colligendis non incidi licere apud Arabes, nisi a sacris
 sacerdotibus & religiosis: & hoc eo tempore, quo a mulierum complexu sint
 impolluti, sicque virtutem thuris fieri meliorem: quod quantum huic nostro
 intellectui faueat, facile est videre. Accedit, quod thus sicut contusum in ig-
 nem ponitur, vt & odoris fragrantia foetorem repellat, cerebrum confortet,
 & fluxum humorum restringat: ita virginitatem, ne vana sit, expedit tribu-
 latione tandi, & in puluerem, id est, in humilitatem, vt modica sit in oculis
 suis, redigi, igneque deuotionis, hoc est, charitatis seruore cremari, vt li-
 bidinis fluxum extinguat, cerebrum, hoc est, rationem (quam luxuria bru-
 talem efficit) confortet, ac boni odoris exemplo, seu fama alios reficiat. Vbi
 hoc quoque considerandum, quod thus in arbore nouella candidior est, in
 veteri efficacior, quod quantum conueniat virginitati, quae in adolescentia
 pulchrior ac gratiosior, in senibus vero solet esse perfectior atque feruenti-
 or, quis non vadeat? Veruntamen in vtrisque haud dubium rarum valde, sed
 longe preciosissimum Ecclesiae munus. Postremo, per myrrham Monacho-
 rum genus, quod in poenitentiis est vita constitutum, intelligitur, quodque
 mortificandis passionibus, restringendisque affectibus insistit. Siquidem huius
 vita professores mundo penitus student mori, & Christo conspeli. Vnde
 liquet, vt quisquis illorum ad haec non admittitur, certum esse quia monachus
 non est. Et heu quotus hodie est, qui mortificandis passionibus: imò qui non
 potius fouendis proprijs voluntatibus totus insistit? Inter canobitas igitur
 valde pauci veri sunt, quibus sanctum hoc nomen solitarij, atque plangentis
 siue tristis, ex opere & bona actione conueniat. Vides alios monasticum ha-
 bitum portare (& qui se etiam non paucis perfectiores aestimant) ad chorum
 ire, & caeremoniarum onera veluti asinos saccos portare: de mortificatione
 vero vitiorum, de interna vita, de spiritu, de eleuatione ac vnione mentis
 cum Deo, parum aut nihil sentire. Verum, reuertamur ad propositum. Dixe-
 ram tres Ecclesiae status ordinesve his tribus Magorum muneribus significa-
 ri. Probe quidem: Veruntamen licet tria haec munera in tribus statibus, quasi
 tribus ordinibus Ecclesiae distinctim Christo offerantur, nihilominus tamē
 a quouis homine singula simul Deo possunt offerri. Nam quisquis per chari-
 tatem ita heret Deo, vt nulla illum tribulatio soluere, nulla aduersitas dei-
 cere, nulla tentatio possit corrumpere: hoc est, quem *neque mors, neque vi-*
ta, neque instantia, neque futura, neque cetera quae Apostolus enumerat, possunt
separare a charitate Dei, quae est in Christo Iesu: hic profecto aurum Deo offert
 pur-

Gregorius.
Bernardus.
Virginitas
cur recte
thuri com-
paretur,
Plinius.

Monachoru
genus cur
per myrrham
recte desi-
gnetur.

Quomodo
quis aurum
mystice
Deo offerat,
Roma. 8.

Thus quomodo mystice offerendum fit Deo.

1. Theff. 4. Myrrham quomodo quis mystice Deo offerat.

Vota monastica qui Magorum tria munera designant.

purgatissimum. Idem si voluptatibus carnis & sensualibus delectationibus (quatenus temperanter fieri oportet) abdicatis, sciuerit creaturis ad solam necessitatis ministerium uti, sciuerit quoque vas suum possidere in sanctificationem & honorem, non in passionem desiderij, castam interea ac mundum Deo vouens animam, thus candidum odoriferumque credendus est obtulisse. Qui si denique proprias non modo voluntates sciuerit mortificare, verum etiam consilia & iudicia sua contemnere, carnem affligere, alterius iustitibus subijci, alieno consilio intrepidus inniti (quod alioqui tum doctis, tum deuotis haud exigua est pugna) proculdubio sanctae mortificationis myrram exhibet Deo. Addendum postremo (ut etiam nobis non nihil tribuamus) haec tria munera tribus in religione monastica respondere votis. Siquidem per votum paupertatis non modo aurum, sed etiam mundum offerimus Deo vniuersum, quippe qui posthabitis omnibus, soli Deo innititur, nihil de hoc mundo, quatenus ad dominium respicitur, habentes, & in Christo omnia, hoc est, nihil extra ipsum concupiscendo possidentes. Porro per votum castitatis, quod dictum est, offerimus thus. Myrrham verò per obedientiam votum, per abnegationem nostri & omnimodam mortificationem. Quae omnia vtinam sicut à nobis exiguntur districtè, ita fideliter soluamus & deuotè, praestante Domino nostro Iesu Christo, qui est benedictus in secula, Amen.

IN SOLENNITATE PURIFICATIONIS BEATAE MARIAE SEMPER VIRGINIS.

Cuiusmodi esse debeamus, ut Christum intra nos digni simus suscipere.

Sermo I.

Cantic. 4. Luc. 1. & 2. Humilitas Mariae virginis quant.

Humilitas Iesu quanta. Luc. 2. Leuit. 12. Leuit. 17.

Actor. 1. Matth. 11.

Accepit puerum Iesum Simeon in vlnas suas. Luc. 2. Cùm sanctum Euangelium nobis nocte legeretur, nullum nostrum arbitror fuisse iracundum charissimi, quem non humilitas pudicissimae Virginis, subiectio & obedientia Iesu infantis, alacritas denique & deuotio sancti Simeonis, ad compunctionem mouerit: quandoquidem virgo mundissima tota pulchra, & tota semper immaculata, sine viro fecunda, sine dolore puerpera, & post partum manens integra, ut alia quæuis mulierum, & quæ fontem genuerit claritatis & puritatis, velut immunda, purificationis compleuit ritum: sed nullo volens gaudere priuilegio sanctitatis, nulla præminencia fieri singulari nulla prærogatiua cæteris haberi præstantior, sed inter alias mulieres peccatrices, corruptas & immundas, ut illarum vna non erubuit reputari. Deinde filij Dei humilitatem, subiectionem & obedientiam quis non miretur? Impudicus perinde ac si peccator esset, voluit circumcidi, quum legi non tam esset obnoxius, quam à peccato fuit alienus. Hodie verò, & ut peccator per hostiam expiari, & ut seruus quinque voluit siclis redimi. Sic iam primum ingrediens mundum, viam humiliationis non tam sermone, quam opere voluit docere. Atqui verbo quidem tacuit infantulus, quod exemplo nunquam non predicauit. *Discite, inquit, à me, quia mitis sum, & humilis corde.* Cæterum, hæc meditari tamen multum ad profectum nostrum attineat, tamen quasi supra virtutem est nostram tantam Saluatoris perfectionem imitari. Quamcumque